

REGULÓ.

Pesten csötörtökön februarius 15^{kén} 1838.

Megjelen táraival együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 3 ft. birtéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

X.

Ez a' nagy ég nagy boszúja.

KISFALUDY KÁROLY.

Mig követeink dolgaik után járnak, nem lesz érdektelen hölgy-
apródunk történetével megismerkedni.

A' figyelmes olvasó még emlékezni fog, hogy az előbbi szaka-
szokban, midőn e' férjfi-köntösben lappangó hölgy nemét elárulva
látá, Kárácsonnal egyedül kívánt maradni, 's beszélgetésükről azu-
tán sem tudott senki semmit.

Térjünk csak vissza gondolatunkban Forróra, hol történetünk
elején Györgyöt nyolcz idegen zsoldos ellen csatázni láttuk, 's em-
lékezni fogunk, hogy ő ott egy hölgyet mente-meg a' féktelenek
körmeiből, kit elájulva hagyott-el. E' hölgy Mérai Lóra, Mérai
Gerő hajdani gazdag család elszegényedett ivadékának leánya volt.

Midőn ájulásából felocsudva apját kiterítve, szabadítóját pedig,
kihez egy előtte névtelen érzés voná, eltűnve látta, keblében kipó-
tolhatlan ürességet érzett. Hiában körzé ott a' vigasztaló rokonok,
hiában a' baját elcsevegni akaró ifjak serege; ő csak lovaga képét
látta szünetlen; mint veri-le a' zsoldosokat, mint szökik-le ménjé-
ről, miként vezeti őt a' házba, 's mint igyekezett vigasztalni; min-
den gondolat, minden percz bájlóbb színben tünteté őt elébe.

Az örökség tengerébe már több nap merült-le, 's hölgyünk szív-
baja mind orvosolhatlanabb lön; imádottja képevel álmodott; ked-
velt ideálja képevel kelt; 's végre, midőn György vállalatának hire
hozzá elhatott, mindenét eladá a' szerencsétlen lény, nemét tagadva
férjfi köntöst öltött, 's György táborába ment, hogy legalább körül-
te lehessen.

A' táborban Györgyhöz kimondhatlan érzéssel ragaszkodni lát-
tuk őt; ez érzelem szerelem volt, a' legtisztább, legforróbb, de

egyszermind legártatlanabb szerelem; azonban nevet adni ő maga sem tudott érzetének, sőt azt inkább hálának gondolá: de midőn a Báry 's György között folytatott párbeszédből megérté, mi heves szenvedélyvel ragaszkodik Zsófiához Kárácson, érzése egyszerre nevet kapott keblében, 's a tapasztalatlan szívből egy más ismeretlen indulat, de már nem boldogító, hanem pokoli kinokkal gyöttrő támadt fel, a féltékenység; szívére bérz terhű fájdalom szállt, 's a gyötrelmennek egy korig ellenszegülőt végre eszméletlenül földre sujtá. E volt azon percz, mellyben őt György sátorában ájulva lerogyni láttuk.

Midőn Györggyel, kívánata következtében, a sátorban magára maradt, 's az több beszéd után végre ezt kérdé tőle: „de hát mi csatolja hozzám szivedet?“ Lóra csak ezt felelé:

„Kérd a bérzpatákat, mért zeneg; — kérd a gyermeket, mért szereti a napot — 's megfelel. Szívemet ne kérdd, ez nem felelhet; ez csak érez, 's feléd dobog! O György — ömlengé szenvedélyesen — ha tudnád, ha éreznéd mint függ egész létem neved kimondásán: érzetem csak ez édes kis hangot „György“ ismeri. Szeretlek, egész teremtésnek, minden virágnak, minden csillagnak azt szeretném sugni, szeretlek, és csak most érzem még, miként szeretlek; de okát ez indulatnak, melly magyarázhatlan erővel hozzád vonz, melly élteddel életemet is megszakasztja, nem mondhatom.“

„De midőn tudod — mondá neki Kárácson szeliden — hogy szívem nem szabad; hogy mást imád, máshoz vonzódik —

„Én még is szeretlek! — Nem kívánom én tőled szerelmem viszonzását; érzem, hogy arra érdemetlen vagyok; csak azt engedd-meg, hogy körödben maradhassak, veled egy levegőt szívhassak, 's néha ruhádat megillessen; csak barátságodat ne vond-meg tőlem. Megelégszem azzal, mi asztalodról le hull; nődnek szolgálója leszek; ajtód előtt száraz földön választom fekhelyemet; durva szavaid el nem ijesztenek, hidegséged kedvetlenné nem tesz; szeszélyednek változásait békén türom; intésed parancsom lesz; csak körödben szenvedj-meg! — De ha onnan eltiltasz, első lépésem sírumba vezet.“

„Nem nem, te különös lény — kiáltá György e ritka hűség és szerelem által elbájolva — te velem maradsz; együtt fogjuk sorunk csapásait tünni, együtt szenvedni 's egymást vigasztalni.“

És Lóra hűve maradt szavának. — György iránti szerelmét ez esemény után is tisztán szeplőtelenül ápolá keblében; tisztán, minő a csillagok fénye; szeplőtelenül, minő a Szerafok imája. Betegségében hű ápolója, bajában segéde, szomorúságban vigasztalója volt Györgynek.

A követek elküldése után már második nap hanyatlott-le, 's még egyik sem tért vissza. Kárácson perczről percze aggasztóbb gondba süllyedt; különös vágygyal várta pedig Andort, és százszor is azon táj felé nézett, honnan jövendő vala, valljon nem pillant-hatná-e meg a' pusztán az iramló ménnek lába alól felgomolygó porfelleget. Végre éjfél felé lódobajt hall, 's utána mindjárt Andor lépett-be a' sátorba.

„Kimélj minden előbeszédet — kiáltá György elébe hévvel — csak azt mondd, láttad-e, vagy hallottál-e felőle?“

Andor kevés szóval előadá, hogy török nyelvbeli tudománya, melyet Egerben egy fogoly Töröktől tanult, 's az álruha segéd-mével várba jutván csak hamar kitanulta, hogy Zsófia, ki Kuczuk-bey szerelem-ajánlatának ellenszegült, most nedves börtönben sinlik, hol életét átkozza 's kétségbeeséssel küzd, és jövő héten a' bey a' budai pasa haremébe szándékozik küldeni.

György, kinek feje már a' börtön-szó hallására zugni kezdett, midőn a' bey-vég szándékát megérté, dühödve kiálta-fel! — „Ostromra, ostromra! ha egész sereg oda vesz is, meg kell őt mentenem. Ostromra! — és bőszülve rohant a' sátorból kifelé; a' nyíláson azonban Szóccsel találkozék, ki por 's izzadságtól lepve tik-kadtan lépett-be.

„Igen, ostrom 's boszúra! — ezt kiáltom én is — vágott közbe Szócs — de nem a' Törökre, hanem Debreczenbe!“

„Hogy? mért? — kérdé a' felhevült Kárácson — hoztál-e pénzt? segédet?“

„Igen, gyalázatot, megbeestelenítést, 's káromlást. Megbeestelenítését nevednek; mert midőn leveledet átadtam és szándékokat szóval is jelentém, a' városbíró durván riadt reám: „,,hogyan? pénzt, segédet azon csavargó, népámítónak? ki a' földművest eké-jétől elvonja, csakhogy czélja kivivésére, melyet az ajtatosság palástjába burkol, párthiveket gyűjthessen. — Lánczot, békót neki; és ha a' város földéről el nem takarodik, seregét szét nem bocsátja, erővel üzetem-el“ — és e' szavait végezve hátat fordíta; engem pedig, ki védelmedre felszóllaltam, 's őt hevemben szent vállalatunk káromlójának, Istent sértőnek szidalmaztam, a' városból kikorbácsoltatott!“

„Hah! ez boszút kiált! — vága közbe Andor szikrázó szemekkel 's olly tekintettel, melly alatt valami titkos terv rejtezett. — Itt nem csak ten személyed, hanem a' szent ügy is meg van sértve; benned, mint az ég bajnokában az Isten neve is káromolva, és ha ezen Istensértő ellen boszúra nem kelsz, a' sereg előtt téged is áru-lónak vádollarak-el!“

Kárácson, kiben a' méreg 's boszú emésztő tüzzel égett, minthogy álarczának egy része a' világ előtt lerántatott, most Andor szavai által még inkább ingerelve villámként rohant-ki a' sátorból 's mennydörgésként harsogá: ,Fegyverre, fegyverre! tunya álmodozók! az ég boszúra szállit! — És a' felrettenő népnek, miután zavarodásából magához térve 's fegyvert ragadva a' fő sátor körül összegyűlt, a' történetet elbeszélé. — ,Látjátok — végzé szavait egy hulló csilagra mutatva, melly Debreczen irányában szállott-le hosszú fényes vonalt hagyva maga után — látjátok az ég sujtó vesszejét a' hitetlen város felé vonulni? látjátok ama tornyosuló fellegeket, mellyeknek méhében tüzes villámok, az istenkáromló népet megemésztendők, rejteznek? — Ezek mind boszúra szállitnak. Fegyverre tehát isteni lelkek — (így nevezett négyszáz embert, kik legajtatossabbak 's a' seregnek színe voltak) az ég titeket választott boszú eszközének, 's mint egykor Sodomát Gomorát kénköves esővel bünteté, úgy fogja karotok által e' hitetlen népet 's annak Istenkáromló biráját megbüntetni. Andor, Szőcs, ti a' sereggel honn maradtok, hogy mihelyest ez istentelen nép megzabolázásából vissza térünk, egész erővel a' pogány ellen új ostromot vívhassunk; mi pedig induljunk!

Vad ujjongatással robogott a' sereg vezére nyomába, és nyolcz órai sebes iramlás után Debreczenben voltak.

Büszkén haladott Kárácson Debreczen utczáin, 's utját egyenesen Kardos József tanácsbelinek lakába vette, kitől már több ízben nyert segédet. Hevesen szökött-le ménjéről a' megérkezett 's két tizedest a' városbíró után küldött.

Fél óranegyed múlva egy magas alakot látunk a' szobába lépni, kinek kopasz fejét gyéren fedék a' szürkülő hajak; magas kiülő homloka alatt pedig, mellyen mély szenvedélyek redői voltak barázdákat, két fekete szem villogott. Ezen alak Szabó Dávid, a' város köztiszteletű birája volt. Bátran 's élénken nézván körül magát, hidegen kérdé a' karszéken ülő 's őt szikrázó szemekkel vizsgáló Kárácsontól, mit kívánna.

,Te vagy hát ama vétkek posványában süllyedező gonosz, ki (en személyemet sértő szidalmakat nem is akarom említeni, mert csekélyebb vagyok, hogy sem az ur ügye mellett személyes érdekre gondolnék) a' szent ezél bajnokaitól a' tartozó segédet megtagadtad? Te vagy, ki azzal, mi nem tied, gazdálkodol, és segédet adni azoknak, kik addig véreket ontják, 's a' haza szabadításával foglalkoznak, míg te honn resten heversz, polgártársaid keresményén hasadat hizlalod, 's azt vetegeted, mennyit lehetne a' közös pénztárból ön zsebedbe seperi? Te vagy, ki az ur seregének követét,

minthogy a' valót szemedbe mondá, a' városból kikorbácsoltattad? Te vagy mind e' bűnnek fészke, 's még bátorkodál illy szemtelen tekintettel a' mindenhatónak bajnoka előtt megjelenni?"

„Igen, én vagyok — felelé nyugodtan de nyomós hangon a' városbirája — ki álarczodat levonom, 's a' világnak megbizonyítom, hogy nem a' haza ügye, hanem személyes érdeked késztetett e' kába vállalatra, mellyben sok szorgalmas de általad elámitott földművesnek vére omlott; én vagyok, ki a' világ előtt fölfedem, hogy rangvágy 's kedvesed —

„Elég — mennydörgé György, látván hogy minden titkai felfedvék — bűneid mértéke betelt! Elő! elő szent ügy bajnokai — kiáltá ki a' felszakított ablakon. — Itt az Isten-káromló! emeljetek hamar bitófát 's függeszédtek reá e' csalfa Hámánt!

Nyolcz izmos pór rohant a' szobába, és Szabó Dávid megragdatva, ki a' nagyobb erő ellen védni magát elégtelen volt, irgalom nélkül hurczoltaték ki. Hiába esdeklettek értte Kardos József 's neje; Kárácson hidegen csak ezt felelé: „Isten káromlásaért halált érdemel!“ *(Vége következik.)*

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Heves vármegyei lakosok.

(Vége.)

Az alvidéki lakos gondolkodó, kevés beszédű, ritkán nevet, 's éneklést vagy füttyölést ritkán hallhatni munka közt még a' fiatal-ságtól is; azonban ha a' férjfi jó kedvvel ballag haza a' csárdából, énekel ugyan, de szomorú dalt; 's így rajta teljesül e' kö mondás: „sirva vigad a' magyar.“

Mulatsága e' népnek a' régi. A' legénykéek ünnepi délután labdázna, kártyáznak, karikát hajtanak, csürcöt vetnek; ha pedig a' barna hangászok fülét sértő zenéje vagy a' duda megszóllal a' korcsmán, oda sietnek 's vigan tánczolnak.

Tizennyolcz 's husz éves korukban szoktak nőszülni a' legények. A' népség ilyenkor a' lakodalmakban vig. Mennyekzői eledelek a' nemzetnél szokásban levők; u: m. tyukos laskaleves, gulyás hus, perkelt paprikás-hus, töltött káposzta, herócze, tejfeles torma, fordított kása, rétes, fagylalt-hus (kocsonya) 's t. e. Ebéd vége felé a' szakácsné jó bekötözött karral, 's panaszkodik, hogy kezét a' kása megégette és orvoslásra valót kér. A' vendégek, tudván, hogy ez fizetése a' szakácsnénak, ki több ki kevesebb pénzt vet annak tányérára. — Szokásban van az ugy nevezett reménylőbe járás is, mi abból áll, hogy lakadalom végével, melly 1—3 nap tart,

a' vőfény vezérlete alá gyűlt legénység a' volt vendégekhez megy muzsika vagy duda szóval, hol tánczolnak, isznak, 's magukkal kulacsot és nyársat visznek. Az elsőt a' gazda borral tölti-meg, utóbbira pedig szalonnát, oldalast 's a' t. szur. Ezután következik egy pár napra a' verés; midőn t. i. a' fiatal férj nejét csupa szeretetből megbaltanyelezi, mert nálok (az asszonyoknál) köz hiedelem, hogy ha a' férj nejét első pendelében meg nem veri, nem szereti.

Babonák 's előítéletek még nagyon divatoznak közöttök. A' földmivelő erősen ragaszkodik a' száz esztendősz kalendáriomhoz. Holddal 's az állatkör csillagaival legtöbbet bajlódik. Üszögös Péter, kántor bőjtök előtt fontos napok; mert milly idő az napokon van, négy hétig utánok is olyan leend. Ezekhez tartoznak még a' lélekjárások, boszorkányok, lidércz, megigézés, tehenek hasznának elvétele, 's több e' félek.

Legközönségesebb nyavalyájok a' csömör. Ennek gyógyítása nálok következő: a' beteget földön elnyulva hasra fektetik, 's hátát és vállát valaki megtapossa. E' nem legkellemesb operáció után pedig meleg eczetbe kevert só 's fok-hagymával dörgölik-meg testét.

Jegyzet. A' közlött képen levő férjfi-öltözetet ezüsttel ékesítve a' napokban készíté 's küldé-el Kostyál Ádám pesti szabómester a' most Parisban létező orosz országi Demidow gróf urnak.

KÜLÖNFÉLE.

Történeti aphorismák.

Mikor még a' hajdani Roma történetéről hallottam szólni az iskolákban, 's nekem azt mondták: hogy a' senatus tagjai, a' Patricziusok, a' legnemesebb férjfiak, legszeretetre méltóbb, 's legbölesebb atyjai voltak a' népnek; ellenben a' romai népnek képviselői, a' nép-tribunusok, diesrevágyó, pártütő, nyugtalan emberek valának, 's mind ezek között a' két Grachus a' leggyalázatosb lázító, Julius Caesar hazaáruló 's a' romai szabadság elnyomója: ellenben Brutus, Caesar gyilkosa, éppen ezen hallatlan atyaorzás miatt, a' legnemesebb romai, és szabadság védnöke volt; — akkor az igazságszavaihoz jámbor hiedelemben simulva, szívem vert Brutusért 's a' senátusért; midőn ellenben az áruló Grachusok 's valamennyi néptribunus, 's a' szabadságot orozó Caesar iránt, irtózással telt-el szívem. E' most felhozott, az iskolákból hazavitt szerekkel, egykor, de később, tarlóztam egy értekezést, dícséretére Brutusnak 's a' Senatusnak. De csak rövid idő telt bele, 's ezen eleműnek sorsa nem volt kedvezőbb, mint azon köhíde, melyet Traján császár építtetett a' Dunán keresztül Csernecz mellett az oláh földön, kevésel Dáczianak meghódoltatása előtt, csak hogy a' Romaiak annál könnyebben rongthassanak-be a' Barbarok földjére, melly hidat azonban követője az uralkodás-

ban, Hadrian, ismét széthányatott, nehogy a' Barbarok beűthessenek a' Romaiak tartományaiiba, — mivel alig söpörtem-le az iskolaport könyveimről, és saját szemeimmel alig néztem keresztül a' romai senatus beleplezett politikáját, a' midőn egészen ellenkező elvekből, lerontottam saját épületemet. — Ha egyébiránt a' romai aristokraták, 's azon történetírók, kik részeikre hajlanak, 's őket ékes mondásaikkal, állításokkal támogatni ügyekeznek, tetteik kiszépitése végett efféle hazugságokkal tölték-el az évkönyveket, 's így jól megosalták az utóvilágot, jó okuk volt erre nekik: de ha már újabb kori nevezetes szerzők is, mint Montesquieu, követik a' Patriciusok szemfényvesztéseit, 's minden igazságot 's gondot, melly a' köztársaság javára czélt, mindig egyedül csak a' Patriciusoknál akarják feltalálni: ez által tévedések erősíttetnek-meg, mellyek a' történetben buvárkodásnak hamis irányt adnak, 's ez oknál fogva valamit alig lehet szívesebben ohajtani, mint a' romai történet kritikáját.

„Az urnak érdeme — mondá nagy Fridrik porosz király Voltairhez — elég arra, hogy ön tiszteltessék 's bámultassék, 's hogy megirigyeltessék; nekem ellenben szükségem van titulusra, czimerre, 's jövedelemre, hogy ez által magamra vonjam az emberek szemeit.“ — „A' fellengős és szép tragoe-diák érdeme — mondá egykor Napoleon — érdem a' világra 's az utóvilágra nézve; ezek teszik egy nemzet becsületét 's morális gazdagságát; ezek nyújtják az élesztő tüzet nagy érzékenységekre, a' rugótollakat nemes vállalatokra; a' hősnek ez teszi valóságos iskoláját; ennél fogva nem is szenved kétséget, hogy szép tetteinek egy részét Corneille-nek köszöni a' franczia nemzet; én őt, ha még életben volna, hercegi czímmel ruháznám-fel.“ — Kevés lángész 's ritka tudós volt olly szerencsés, mint Plato, Plutarch, Horác, Virgil, Fenelon, Voltaire, Wieland, és Goethe; hogy nagy hercegek pártfogása alatt 's barátságában éljen; Milton, Cervantes és Schiller, szegénységben éltek, 's mint olyanok szenderültek által egy jobb világba. Ez volt sorsa 's helyeztetése sok derék írónak is, előttük 's utánuk. Az utóvilág azonban, mindig igazságosabb a' már elhunytak, hogyszem kortársaik iránt; az eléhezett érdemnek (nyomorult világjutalom!) fényes emlékeket emel, 's az elővilágnak ke-mény szemrehányást tesz azért, hogy nagy talentumait nyomorogni hagyá, 's olykor meg is engedé az igazságtalan velek bánást; 's míg ezt ekképp teszi, sinlődni hagyja élő lényeit, olykor üzőbe is veszi, 's az utóvilágra bizza annak hideg tetemein ismét jóvá tenni azon bűnt, mellyet rajta elkövetett. — Szerencsétlen élete a' tudósoknak! hol találnál valljon kárpotlást nyomorúság-gal teljes állapotodra nézve, ha azt nem találnád-fel önmagadban!?

NOVÁK DANIEL.

Rákjárású idő. Bizonyos fiatal de szerfelett hiúdama születése nap-jára meghívott vendégeivel évei számát égő viasz gyertyák által tadatta; de midőn harminczra ment számuk, rákjáráshoz kezdtek; harminczegyedik születése napján csak 30 's harminczkettediken már csak 29 gyertyát gyújtatott-meg. Egy elméncz ezt látván, így szólt: „ha az idő rák módra jár, nem sokára sötétben maradunk.“

Kedvező kilátások férjhez mehetésre. Parisban a' nőszülés legujabb divathoz tartozik. Ugy látszik, hogy az ifjak nőszülés iránti iszonyukat levetkezni kezdik, mert Katalin-ünnep előtti három hétben több menyekző tartatott, mint különben egész éven át; e' carnevalra pedig 1200 pár jegyeztetett-el előre.

Fortélyos tolvaj Blzonyos franczia városban mult hetekben egy fűszerárus boltba csinos öltözetű ifju lép, 's kalapjába, azon ürügy alatt, hogy fogadás következtében történik, két font szörpöt töltet. Fizetésül egy öt frankos pénzdarabot ad a' boltosnénak, ki csak magára volt boltjában; mig azonban a' boltosné a' pénz felváltásával foglalatoskodik, ifjúnk kalapját annak fejébe nyomja, 's a' pénzes ládával tovább áll. Mig a' boltosné a' ragacsos szörpből kitörülközők, a' fortélyos gazember pénzzével már hegyen völgyen túl járt.

Veszélyes tulzás. — A' lóversenyzési 's fogadási szenvedély Stanley lordot Londonban annyira vitte, hogy egy időre egész vagyonának jövődelmét hitelezőinek kénytetett átengedni. Gyámjától csak néhány év előtt kapott 100.000 livert, évi jövedelme pedig 40.000) livre-re megy. Utolsó versenyzéskor 500 ló volt istállóiban. A' szenvedélyes lord kedvetlenségét vagy száraz földre teendő utazással üzendí-el, vagy angol országnak valamelyik szegletébe vonul, mig hitelezői ki lesznek elégitve.

Angol szokás. Londonban a' kopogatásról ismerik-meg rangját a' belépni kívánczónak. Egy ütessel kevesebb, mint a' belépendőnek rangja kívánná, magát lealacsonyítás, 's egy ütessel több, féktelenség lenne. — Egy koczantás, mely ezt jelenti: „bemenni kívánnék“ a' tejesasszonyt, kocsiszt, házi cselédet vagy koldust jelenti; két ütés követet, levélhordót, vagy más kötelességben járó árul-el 's így magyaráztatik: „bocsássatok-be.“ — Három ütés a' ház urát, asszonyát, vagy házhoz gyakorta járó vendéget jelenti, 's ezt látszik mondani: „nyissatok-fel!“ — Négy ütés udvarias 's mivelte férjfiúnak jele, 's így magyaráztatik: „tiszteletemet kívánnám tenni.“ — E' négy ütés kétszerezve 's hatalmasan koczantva mylordot, myladit, ministert vagy más fő rangú személyt jegyez, 's ezt látszik mondani: „megalázom magam, 's lakotokba lépek.“ — Ha az inas kevesebb koczantást tenne, mint rangjánál fogva ura megkívánhatja, azonnal elbocsáttatnék.

Fejedelmi felelet. — Midőn Leopold lotharingi herczegnek egyik ministere előterjesztené, hogy öt kegyessége miatt alattvalóji megszegyenitendik. — „Nem! — felelt a' fejedelem — annyival gazdagabb leszek, mennyivel alattvalóimat boldogoknak tudom.

Közli S. KAROLINA.

Tagrejtvény.

Első tag.
Vezér-állat, tüzes, merész,
Élet csak általa tenyész
Az állatok sorában.

Második tag.
Kézmíves, ki fából épít,
Torony- 's kastély-tetőt szépit
Ha bárd forog munkában.

E g é s z.
Tiszteletes férfi neve,
Honunk fő papjává leve
Dobzse László korában.

rn Váczirol.

Előbbi rejtvény: 1) Kalapot. — 2) Világon. — 3) Kalács. — 4) Háború —
5) Szíven. — 6) A' kenyérből.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.